

VRIJE VERTALING

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VERENIGDE KAMERS

ARREST

nr. 241.138 van 27 maart 2018
in de zaak A. 220.803/XI-21.351

In zake: **XXX**
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Julien HARDY
rue des Brasseurs 30
1400 Nivelles
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Cathy PIRONT en Didier MATRAY
rue des Fories 2
4020 Liège
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 november 2016 langs elektronische weg, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 177.002 van 27 oktober 2016 (in de zaak nr. 187.290/CR), van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is gedeeltelijk toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.254 van 22 december 2016. Aan verzoeker is de kosteloze rechtspleging toegestaan.

Het rechtsplegingsdossier is neergelegd.

De memories van antwoord en van wederantwoord zijn regelmatig ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Benoît CUVELIER heeft een verslag opgemaakt op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Het verslag is ter kennis gebracht van de partijen.

Verzoeker heeft om de voortzetting van de procedure verzocht.

Bij beschikking van 21 november 2017 is de zaak verwezen naar de verenigde kamers.

Bij beschikking van 21 november 2017 wordt de zaak vastgesteld op de terechtzitting van de verenigde kamers van de afdeling bestuursrechtspraak van 21 december 2017 om 10 uur.

Kamervoorzitter Colette DEBROUX heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julien HARDY, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Cathy PIRONT, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Benoît CUVELIER heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen betreffende het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Met toepassing van artikel 14, derde lid, van het voornoemd koninklijk besluit van 30 november 2006 doet de Raad van State uitspraak op basis van de memorie van wederantwoord die de vorm heeft van een samenvattende memorie.

III. Feiten

3. Volgens de vaststellingen van het bestreden arrest is verzoeker op 13 juni 2009 in het bezit gesteld van een E+-kaart, is hem op 15 juli 2015 een koninklijk uitzettingsbesluit afgegeven, is dat besluit op 4 maart 2016 opgeheven en heeft de verwerende partij nog dezelfde dag een nieuw koninklijk uitzettingsbesluit tegen hem uitgevaardigd na een negatief advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Die beslissing steunt voornamelijk op het feit dat zijn gedrag en attitude als moslimextremist die het salafistische gedachtegoed en een radicale ideologie verkondigt en die de Jihad in woord en in geschrifte aanprijst bij jonge moslims, een gevaar vormen voor de rechtsstaat en de waarden daarvan zoals de gelijkheid, het samenleven en de vrijheid van gedachte, en derhalve voor de veiligheid van de Staat en de nationale veiligheid.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen het voornoemd koninklijk uitzettingsbesluit zijn met het bestreden arrest verworpen.

IV. Verzoek om "gehoord te worden"

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt in haar pleidooi tegen verzoeker op dat hij in zijn “verzoek om gehoord te worden” uitvoerig ingaat op het verslag van de auditeur, zodat dat verzoek in werkelijkheid veel weg heeft van een laatste memorie. Een dergelijk processtuk hoort echter niet thuis in een cassatieprocedure. Ze verzoekt de Raad van State om er geen rekening mee te houden.

5. Verzoeker stelt in hoofdzaak dat het doel van dat stuk vergelijkbaar is met dat van een pleitnota.

Beslissing van de Raad van State

6. Zoals de verwerende partij beaamd heeft, kan het op 4 augustus 2017 ingediende “verzoek om gehoord te worden”, dat ingediend is naast het formele verzoek tot voortzetting van de procedure *in casu* gelijkgesteld worden met een zittingsnota.

Het voornoemd koninklijk besluit van 30 november 2006 voorziet niet in een zittingsnota. Die nota behoeft derhalve geen formeel antwoord. Dat dergelijke schriftelijke nota vóór de terechtzitting wordt overgelegd is te begrijpen als een vorm van hoffelijkheid ten aanzien van de andere partij en de Raad van State. Ze wordt bijgevolg niet in aanmerking genomen als processtuk, maar als een louter informatief stuk.

In zoverre de verzoekende partij in die nota of in haar pleidooi ter terechtzitting argumenten aanvoert die ze niet heeft uiteengezet in haar samenvattende memorie, terwijl ze dat wel had gekund, houdt de Raad van State bovendien geen rekening met die argumenten.

V. Rechtsmiddelen

7. Luidens beschikking nr. 12.254 van 22 december 2016 is het cassatieberoep slechts toelaatbaar verklaard in zoverre daarin het twintigste, het eenendertigste en het vierendertigste middel aangevoerd worden.

V.1. Twintigste middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoeker werpt in een twintigste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 21 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1319, 1320, 1322, 1341 tot 1353 en 1984 tot 1989 van het Burgerlijk Wetboek en de schending van de bewijskracht van de akten en inzonderheid van de bewijskracht van het verzoekschrift dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingediend.

In een eerste grief stelt hij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 21 van de vreemdelingenwet schendt door te oordelen dat de drempel van “de ernstige aanslag op de veiligheid van het land” *in casu* niet van toepassing is. In een tweede grief is hij van oordeel dat de stelling van de bestuursrechter “dat geen enkele andere *in casu* toepasselijke bepaling van de wet van 15 december 1980, waaronder de bepalingen waarvan de schending specifiek aangevoerd wordt door verzoeker tot staving van zijn middel, het uitvaardigen van een koninklijk uitzettingsbesluit afhankelijk stelt van het bestaan van een voorafgaande strafrechtelijke veroordeling”, een schending inhoudt van hetzelfde artikel en van de bewijskracht van het verzoekschrift dat bij die Raad ingediend is. In een derde grief voert hij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voornoemde artikel 21 heeft geschonden door te beslissen dat tegen verzoeker een koninklijk uitzettingsbesluit kon worden uitgevaardigd zonder vast te stellen dat hij was veroordeeld “tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer” en zonder vast te stellen dat hij “een aanslag op de veiligheid van het land” vormt. In een vierde grief stelt hij dat in de motivering van het bestreden arrest niet duidelijk en genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat artikel 21, waarvan de schending werd aangevoerd in het beroep tot nietigverklaring bij die Raad, niet is geschonden.

9. Verzoeker licht toe dat hij zich voor de eerste rechter uitdrukkelijk heeft beroepen op de schending van artikel 21, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, dat eraan in de weg staat dat hij uitgezet kan worden aangezien de verwerende partij niet aangetoond en zelfs niet beweerd heeft dat hij een “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” vormt, hij het ouderlijk gezag uitoefent “ten aanzien van minstens één kind dat op regelmatige wijze in België verblijft” en hij “niet veroordeeld is tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer”. Hij wijst erop dat die gegevens blijken uit de stukken waarmee de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening hebben gehouden en dat ze overigens niet worden betwist. Bijgevolg waren en zijn de voorwaarden bepaald in artikel 21 *in casu* duidelijk niet vervuld, zodat er geen grond is voor de maatregel die tegen hem is genomen.

Verzoeker verwijt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij in het arrest met geen woord rept van de waarborgen die van openbare orde zijn en die vervat zijn in artikel 21 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending aangevoerd werd, en zich integendeel beroept op motieven “die duidelijk ingaan tegen het bepaalde van artikel 21”. Hij preciseert dat artikel 45 van dezelfde wet en de bepalingen van het Europese recht die in het arrest aangehaald worden, niet tot gevolg mogen hebben dat afbreuk wordt gedaan aan de waarborgen die zijn bepaald in het voornoemde artikel 21, en dat “de overheid zich geenszins kan beroepen op enige ‘rechtstreekse werking’, aangezien die rechtstreekse werking van de Europese richtlijnen alleen door de burgers kan worden aangevoerd”.

Verzoeker stelt voorts dat artikel 21 van openbare orde is en dat de bestuursrechter bijgevolg, zelfs ambtshalve, diende na te gaan of het nageleefd is.

10. In de memorie van wederantwoord komt verzoeker terug op het feit dat de schending van het voornoemde artikel 21 wel degelijk uitdrukkelijk werd aangevoerd in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring, dat hij daarin specifiek het begrip "aanslag" heeft uiteengezet en heeft gesteld dat de duur van het verblijf van de vreemdeling een gegeven is dat in aanmerking had moeten worden genomen. Hij betwist dat de Raad van State met het middel verzocht wordt een feitelijke beoordeling te geven.

Verzoeker benadrukt dat het middel waarin verwezen wordt naar artikel 21 van de vreemdelingenwet van openbare orde is, en de rechter zich daarover, zelfs ambtshalve, had moeten buigen. Onder het opschrift “Intrekking, terugwijzing, uitzetting” voert hij aan dat het voormelde artikel 21 daadwerkelijk “een wettelijke basis vormt om, indien bepaalde voorwaarden zijn vervuld, het recht om op het grondgebied van het Rijk te verblijven toegekend aan een burger van de Unie in te trekken”, dat hem daarenboven de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd, dat de wettelijke voorwaarden voor een intrekking van verblijf van openbare orde zijn, dat de eerste rechter bijgevolg, zelfs ambtshalve, diende na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 21 was voldaan (hij verwijst bij analogie naar de rechtspraak met betrekking tot artikel 18, § 2, van dezelfde wet, die te dezen volledig kan worden overgenomen omdat er *in casu* onbetwistbaar sprake is van een intrekking van het verblijfsrecht). Voorts meent hij onder het opschrift “Inmenging in grondrechten” dat aangezien in het onderhavige geval “uiterst belangrijke grondrechten in het geding zijn” waarvan de inachtneming een kwestie van openbare orde is, de naleving zelf van de bepalingen die grond kunnen bieden voor een inmenging in die rechten, zoals artikel 21, een kwestie van openbare orde is. Hij voegt daaraan toe dat, “aangezien die bepaling ertoe strekt de belangen van de burgers te beschermen en de arbitraire bevoegdheid van de uitvoerende macht te beperken, ze van openbare orde is”.

Beoordeling

11. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in de memorie van wederantwoord betoogt, geeft hij geenszins te kennen in welk opzicht het bestreden arrest indruist tegen de artikelen 1341 tot 1353 en 1984 tot 1989 van het Burgerlijk Wetboek die respectievelijk betrekking hebben op het bewijs door getuigen, de vermoedens en de aard en de vorm van de lastgeving. In dat opzicht is het middel niet-ontvankelijk.

12. De passages van het bestreden arrest waarnaar het twintigste middel verwijst, zijn de volgende (vertaling):

“[...]

4.2.2.1.3. *In casu* blijkt uit de motivering van de bestreden handeling dat ze gesteld is om ernstige redenen van nationale veiligheid. Die vaststelling berust inzonderheid op de volgende overwegingen die te lezen zijn in de motivering van de bestreden handeling:

[...]

4.2.2.2.3. *In casu* wil de Raad, gelet op wat hiervoor gepreciseerd is, vooreerst in herinnering brengen dat verzoeker, die een burger van de Unie is en in België een duurzaam recht op verblijf verworven heeft op grond van artikel 42*quinquies* van de wet van 15 december 1980, niet rechtsgeldig kan aantonen dat hij gedurende tien jaar in België heeft verbleven in de zin van artikel 45, § 3, van de wet van 15 december 1980, zodat paragraaf 2 van die bepaling op zijn situatie van toepassing is.

Daaruit volgt dat het derde onderdeel van het tweede middel onderzocht moet worden in het licht van het vereiste van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", bedoeld in artikel 45, § 2, van de wet van 15 december 1980, zoals dat van toepassing was toen de bestreden handeling uitgevaardigd is (een begrip dat overeenstemt met de "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" vermeld in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG), en niet in het licht van het vereiste van "dwingende redenen van nationale veiligheid", bedoeld in artikel 45, § 3, van de wet van 15 december 1980, zoals dat van toepassing was toen de bestreden handeling uitgevaardigd is (een begrip dat overeenstemt met de "dwingende redenen van openbare veiligheid" vermeld in artikel 28, lid 3, van dezelfde richtlijn).

Zoals verzoeker zelf doet opmerken, blijkt uit de overwegingen 40 en 41 van arrest C-145/09 van het HvJEU (*Tsakouridis*, 23 november 2010) dat het bovenvermelde begrip "ernstige redenen" minder strikt moet worden uitgelegd dan het begrip "dwingende redenen", geen "uitzonderlijke omstandigheden" vergt of vereist dat er sprake is van een bijzonder ernstige aantasting, wat wel het geval is wanneer de woorden "dwingende redenen" worden gebruikt.

Gelet op het voorgaande, moeten de argumenten die verzoeker in het derde onderdeel van zijn tweede middel uiteenzet om aan te tonen dat hij geen ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid vormt, dus onderzocht worden in het licht van de voornoemde paragraaf 2 van artikel 45, zoals die van toepassing was toen de bestreden handeling werd uitgevaardigd.

In zoverre verzoeker in een inleidende opmerking een nadere uiteenzetting geeft van het begrip "aanslag" in de zin van artikel 45, § 3, van de wet van 15 december 1980, is die uiteenzetting *in casu* dus niet relevant.

[...]

4.2.2.3.1.2. [...]

[...] [G]een enkele andere *in casu* toepasselijke bepaling van de wet van 15 december 1980, waaronder de bepalingen waarvan de schending specifiek aangevoerd wordt door verzoeker tot staving van zijn middel, [stelt] het uitvaardigen van een koninklijk uitzettingsbesluit afhankelijk van het bestaan van een voorafgaande strafrechtelijke veroordeling (...).

[...]

4.2.2.3.1.3. *In casu* (...), ook al moet worden vastgesteld dat verzoeker op de dag waarop de bestreden handeling is vastgesteld, geen enkele veroordeling had opgelopen of zelfs niet strafrechtelijk werd vervolgd”.

Die passages maken deel uit van het antwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “in eerste instantie” gegeven heeft op het “derde onderdeel van het tweede middel”, en zeer gedeeltelijk op “wat kan worden beschouwd als een eerste subonderdeel van het derde onderdeel van het tweede middel, met als opschrift ‘afwezigheid van inbreuk en van onwettigheid”.

13. Artikel 39/69 van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 39/78 verwijst, vereist dat het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende verzoekschrift inzonderheid “een uiteenzetting van de (...) middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”, wat veronderstelt dat niet alleen wordt vermeld welke rechtsregel geschonden zou zijn, maar ook de manier waarop hij geschonden zou zijn. Dat is *in casu* niet het geval voor artikel 21 van de vreemdelingenwet, aangezien het tweede middel van het beroep tot nietigverklaring zich ertoe beperkt dat artikel te noemen als geschonden bepaling, zonder evenwel op enigerlei wijze uitdrukkelijk te stellen dat het met de bestreden bestuurshandeling geschonden zou zijn, en zonder aan te geven op welke manier het geschonden zou zijn.

De eerste twee onderdelen van het middel tot nietigverklaring gaan er immers van uit dat “verzoeker gedurende meer dan tien jaar op het grondgebied van het Rijk

heeft verbleven in de zin van artikel 45, § 3”, zodat hij alleen kan worden uitgezet “in geval van ernstige aanslag op de nationale veiligheid” en “niet ‘alleen’ om ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’”, terwijl in het derde onderdeel een vijftien pagina's tellende uitvoerige uiteenzetting wordt gegeven van elementen die als volgt worden aangekondigd (vertaling):

“De verwerende partij heeft geen enkele 'ernstige bedreiging', laat staan 'ernstige aanslag' rechtsgeldig aangetoond, en de criteria van "feitelijkheid", "dadelijkheid" en "persoonlijk karakter" zijn niet rechtsgeldig bewezen. De tegenstrijdige beweringen vervat in de beslissing berusten op een gebrek aan zorgvuldigheid, een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling en niet-rechtsgeldig gestaafde beweringen. Elk van die bevindingen, die zowel samen als afzonderlijk moeten worden geanalyseerd, is een onwettigheid en moet leiden tot de vernietiging van de beslissing.”

Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker met betrekking tot zijn tweede middel voor de eerste rechter betoogd dat de bestreden bestuurshandeling gesteld was met schending van het voornoemde artikel 21, meer bepaald omdat zijn situatie zou vallen onder paragraaf 2, 2°, van die bepaling, die in de weg zou staan aan zijn uitzetting. In de 23 pagina's tellende uiteenzetting van het tweede middel wordt slechts tweemaal verwezen naar het voornoemde artikel 21 van de wet: een eerste maal wanneer “in rechte” de inhoud in herinnering wordt gebracht van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet en van de voorwaarden die moeten worden vervuld om te kunnen spreken van “een ernstige aanslag op de nationale veiligheid” in de zin van “artikel 45, § 3, van de wet”.

Die passage van het verzoekschrift, die terug te vinden is in het gedeelte waarin “in rechte” de tot staving van het middel aangevoerde bepalingen en beginsel in herinnering worden gebracht, vindt geen enkele aansluiting bij de drie onderdelen die naderhand zijn uitgewerkt en die de wettigheidsbezwaren van het tweede middel tot nietigverklaring vormen. Verzoeker heeft daarin dus geen enkele specifieke grief geformuleerd tegen het bestreden koninklijk besluit, maar heeft er zich toe beperkt er “in rechte” van uit te gaan dat de schending van artikel 45 van de vreemdelingenwet ook leidt tot de schending van artikel 21. In het tweede uittreksel komt die bepaling ook alleen maar ter sprake naast artikel 43 in het tweede onderdeel, waarin de verwerende partij verweten wordt dat ze “geen rekening houdt met” het feit dat verzoeker tien jaar in het Rijk heeft verbleven, terwijl “artikel 43 er uitdrukkelijk aan herinnert dat er bijzondere aandacht moet worden besteed aan de duur van het verblijf”.

14. In tegenstelling tot wat verzoeker heeft aangevoerd, waarbij hij de toepassing eiste van artikel 45, § 3, van de vreemdelingenwet, is het aanvankelijk bestreden koninklijk uitwijzingsbesluit luidens het bestreden arrest met toepassing van artikel 45, § 2, van dezelfde wet “uitgevaardigd om ernstige redenen van nationale veiligheid”. In het tweede middel, waarop geantwoord wordt in de gelaakte passages

van het arrest, heeft verzoeker zelf het debat afgebakend door in drie onderdelen zijn grieven tegen het omstreden koninklijk besluit louter te baseren op artikel 45, § 3, van de voornoemde wet, dat volgens hem van toepassing was. Bij gebrek aan belang is verzoeker niet gerechtigd om in een cassatieberoep het bezwaar aan te voeren dat de rechter inzake machtsoverschrijding de wettigheid van de bestreden bestuurshandeling niet heeft getoetst aan artikel 21 van de wet waaruit hijzelf geen enkele concrete consequentie getrokken heeft die de bestreden handeling kan worden tegengeworpen. In het arrest wordt immers geantwoord op het middel uitgaande van de stelling zoals die verdedigd is in het verzoekschrift en wordt zodoende de gegrondheid ervan onderzocht in het licht van artikel 45 van de vreemdelingenwet, zoals verzoeker heeft gevraagd in zijn eigen processtukken. De eerste en de derde grief van het middel zijn niet ontvankelijk.

15. Overweging 4.2.2.3.1.2. van het arrest, die in de tweede grief zeer fragmentarisch wordt gelaakt, luidt als volgt (vertaling):

“4.2.2.3.1.2. Hoewel uit artikel 43, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de verwerende partij niet kan volstaan met een louter verwijzen naar een eerdere strafrechtelijke veroordeling, kan daaruit evenwel niet afgeleid worden dat de verwerende partij zich bij ontstentenis van een veroordeling niet kan beroepen op artikel 45, § 2, van dezelfde wet door alleen rekening te houden met het gedrag van verzoeker.

Naast het feit dat geen enkele andere *in casu* toepasselijke bepaling van de wet van 15 december 1980, waaronder de bepalingen waarvan de schending specifiek aangevoerd wordt door verzoeker tot staving van zijn middel, het uitvaardigen van een koninklijk uitzettingsbesluit afhankelijk stelt van het bestaan van een voorafgaande strafrechtelijke veroordeling, oordeelt de Raad dat een louter verwijzen naar het persoonlijke gedrag kan volstaan om te motiveren dat toepassing gemaakt wordt van artikel 45 van de wet van 15 december 1980. Temeer daar voor dezelfde feiten verschillende straffen kunnen worden opgelegd (RvS, 7 december 2006, nr. 165.665) en daar het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij op basis van of als gevolg van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS, 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388 en RvS, 6 augustus 2009, nr. 195.525). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn argumentatie een voorwaarde aan de wet tracht toe te voegen.

Er bestaat dus geen enkel automatisch verband tussen de uitzetting en een strafrechtelijke veroordeling. Aangezien rekening moet worden gehouden met het persoonlijke gedrag van de betrokkene, kan de Raad enkel vaststellen dat dit gedrag ter discussie kan worden gesteld op grond van andere zaken dan de veroordeling tot een strafrechtelijke sanctie - zoals bijvoorbeeld de schade die door het gedrag van diegene voor wie de uitzettingsmaatregel bedoeld is, kan worden berokkend of het gevaar dat zijn gedrag kan inhouden - mits die zaken afdoend gemotiveerd worden.”

Uit beschikking nr. 12.254 van 22 december 2016 blijkt dat het cassatieberoep niet toelaatbaar is in zoverre het zich beroept op het vijftiende middel van het cassatieberoep waarin de interpretatie wordt gewraakt die in het bestreden arrest is gegeven aan artikel 45 van de vreemdelingenwet. In de tweede grief van het twintigste middel wordt enkel een bijkomstige zin gelaakt die het tweede lid van de hiervoor weergegeven overweging inleidt. Ze is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang, aangezien het bestreden arrest niet rechtsgeldig wordt aangevochten en wettelijk gerechtvaardigd zou blijven in zoverre het inzonderheid beslist dat “een louter verwijzen naar het persoonlijke gedrag kan volstaan om te motiveren dat toepassing gemaakt wordt van artikel 45 van de wet van 15 december 1980”, of nog dat “het persoonlijke gedrag van de betrokkene (...) ter discussie kan worden gesteld op grond van andere zaken dan de veroordeling tot een strafrechtelijke sanctie”.

16. Tot slot spreekt verzoeker zichzelf duidelijk tegen doordat hij enerzijds de administratieve rechter verwijt dat hij niet ambtshalve heeft kennisgenomen van het middel ontleend aan de schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet, terwijl hij dat had moeten doen aangezien een dergelijk middel van openbare orde is, en hem anderzijds verwijt dat hij in zijn beslissing niet “duidelijk en genoegzaam motiveert om welke redenen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat artikel 21, waarvan de schending aangevoerd werd in een beroep voor die Raad, niet geschonden is”. In dat opzicht is de vierde grief onduidelijk, onnauwkeurig en bijgevolg niet ontvankelijk. Bovendien dient te worden gesteld dat, aangezien verzoeker zelf heeft doen gelden dat de schending van artikel 45 van de vreemdelingenwet “leidt tot” de schending van de artikelen 20 en 21 van dezelfde wet, de afwijzing van het tweede middel tot nietigverklaring in zoverre daarin de schending van artikel 45 van de wet wordt aangevoerd, op dezelfde wijze leidt tot de afwijzing van dat middel in zoverre daarin artikel 21 van dezelfde wet zou zijn aangevoerd, op grond van dezelfde motieven die in cassatie ongeldig betwist zijn.

Geen enkel onderdeel van het twintigste middel is ontvankelijk.

V.2. Eenendertigste middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoeker voert in een eenendertigste middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel - als Belgisch rechtsbeginsel en Unierechtelijk beginsel - van de artikelen 8, 9, 10 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van de artikelen 7, 10, 11, 47 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 19 van de Belgische Grondwet.

In een eerste grief voert hij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte “akkoord gaat met een onwettige en buitensporige schending van de

fundamentele rechten op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven, de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van eredienst en godsdienst en de vrijheid van vereniging. In een tweede grief doet hij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “zich niet mocht beperken tot een marginaal onderzoek van de vraag of het evenredigheidsbeginsel waarvan hij de schending had aangevoerd, in acht genomen was”. In een derde grief voert hij aan dat de Raad voor Vreemdelingenzaken het ten onrechte bewezen acht dat verzoeker op onwettige wijze gebruikgemaakt zou hebben van zijn vrijheden en zich schuldig gemaakt zou hebben aan “onbetamelijk proselitisme”, terwijl dat uit geen enkel element blijkt.

18. “Wat betreft de inmenging in de fundamentele vrijheden van verzoeker” die hiervoor genoemd zijn, brengt hij in herinnering dat de handeling die aangevochten is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een “inmenging in” of een “inbreuk op die vrijheden” vormt, dat die handeling een maatregel is die is genomen wegens het “gebruik” dat hij heeft gemaakt van zijn vrijheid van eredienst, van gedachte, van meningsuiting en van vereniging waarvan de wettigheid moet worden onderzocht in het kader van een “daadwerkelijk rechtsmiddel”, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de verwerende partij dat bevestigen. Hij stelt voor dat, indien daarover anders zou worden beslist, aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag wordt gesteld.

19. Wat de “in het geding zijnde vrijheden” betreft, wijst hij op het belang van het recht op vrijheid van eredienst, op het feit dat de beperkingen waarin artikel 9 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens voorziet, strikt geïnterpreteerd moeten worden en niet kunnen steunen op de nationale veiligheid, teneinde, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een religieus pluralisme te bewaren en het “dictaat van het eenheidsdenken” te vermijden. Hij brengt het standpunt dat het Hof inneemt ten aanzien van het proselitisme in herinnering, waarin het Hof het uitblijven van druk en dwang doorslaggevend vindt.

Wat de vrijheid van meningsuiting betreft, verwijst hij naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat inzonderheid heeft geoordeeld dat “elkeen moet kunnen verdragen en aanvaarden dat anderen zijn geloof en overtuigingen afwijzen, en zelfs dat anderen doctrines verspreiden die indruisen tegen zijn geloof en overtuigingen” en dat het verdedigen van de sharia, hetgeen niet is bewezen in hoofde van verzoeker, zonder aan te zetten tot geweld, niet als een haatdiscours kan worden gezien. In dat opzicht is hij van mening dat “de Belgische Staat uitermate hard optreedt tegen de ‘kritiek’ die verzoeker geuit zou hebben, inzonderheid tegen het Belgisch politiek en sociaal model en tegen andere geloofsovertuigingen en tegen de heer Bachar Al-Assad, aangezien hij als een dreiging aangemerkt wordt en van het grondgebied verwijderd wordt.” Hij meent dat, indien hem echt kan worden verweten dat hij op onrechtmatige of onwettige wijze heeft gebruikgemaakt van zijn vrijheden, hij strafrechtelijk vervolgd had moeten worden, *quod non*.

Wat het recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven betreft, waarvan de inachtneming volgens het Hof zo “nauwgezet mogelijk” nagegaan moet worden, wijst hij er nogmaals op dat er een vermoeden is dat hij, zijn echtgenote en zijn zeven kinderen als gezin samenleven en dat dit overigens niet wordt betwist. Omdat hij vaststelt dat de verwerende partij “die inmenging tracht te verantwoorden op grond van de zaken die ze verzoeker toerekent en van het doel dat ze nastreeft”, benadrukt hij dat het hogere belang van het kind op wie de beslissing een weerslag heeft, van primordiaal belang is en dat het voormelde onderzoek inzonderheid betrekking moet hebben op “de aard en de ernst van het strafbare feit dat gepleegd is”, de duur van het verblijf in het gastland, de banden die opgebouwd zijn met het gastland, de tijd die verlopen is tussen het plegen van het strafbare feit en de omstreden maatregel, evenals “het gedrag van de betrokkene gedurende die periode”. In dat verband voert hij aan dat “het koninklijk uitzettingsbesluit van 04/03/2016 die toets niet doorstaat en dat de vereiste controle niet naar behoren uitgevoerd is in het bestreden arrest”. Hij meent dat “samen met de Commissie van advies voor vreemdelingen vastgesteld dient te worden dat verzoeker in België een gezin gesticht heeft, dat zijn kinderen in België naar school gaan en geen echte band meer hebben met Nederland” en dat “die feiten op zich verhinderen dat ze uitgewezen worden”. Hij herinnert aan de getuigenissen van zijn kinderen die “sterk afwijken van de motivering van de beslissing, naar luid waarvan met name “niets zijn familie belet om hem (naar Nederland) te volgen indien ze dat wenst”, en waarvan de inhoud op grond van het hogere belang in aanmerking had moeten worden genomen”. Hij concludeert dat “de verklaring van de RvV die de verwerende partij in punt 63 van haar memorie van antwoord opgenomen heeft en naar luid waarvan het familieleven (in Nederland) ‘minder eenvoudig maar zeker niet onmogelijk zou zijn’, nogmaals getuigt van een ontoereikend onderzoek”.

Tot slot noemt verzoeker “aanvullende elementen die uiterst belangrijk zijn om het onwettige en onevenredige karakter van de inmengingen in zijn grondrechten te beoordelen, alsook de gebrekkige controle” vanwege de rechter inzake machtsoverschrijding, zoals inzonderheid het ontbreken van een ernstige aanslag op de veiligheid van het land of van een rechtsgeldig aangetoonde bedreiging, inclusief het ontbreken van een veroordeling, het ontbreken van een “persoonlijk karakter” aangezien de beslissing gemotiveerd wordt met handelingen die andere personen zouden kunnen plegen, de nuancerings die ten aanzien van de online beschikbare videobeelden moeten worden aangebracht, het eerder symbolische dan doelmatige karakter van de getroffen maatregel, de buitensporigheid van de duur van het verbod om het grondgebied te betreden, het feit dat hij de ‘functie van imam’ op dit ogenblik niet meer uitoefent en de mogelijkheid om alternatieve, meer gematigde maatregelen te treffen.

20. In de samenvattende memorie betwist verzoeker vooreerst dat het middel niet ontvankelijk zou zijn omdat het niet tegen het bestreden arrest, maar tegen de bestuurshandeling gericht zou zijn, aangezien de cassatierechter er uitdrukkelijk in

wordt verzocht om "de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgevoerde controle te onderzoeken" en aangezien de in het geding zijnde grondrechten van openbare orde zijn. In dezelfde zin meent hij dat het middel dat inzonderheid ontleend wordt aan de schending van artikel 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ontvankelijk is omdat er een jurisdictionele waarborg in verankerd is die verband houdt met een aantasting van een grondrecht, en dat hetzelfde geldt voor het recht op vrijheid van vereniging, zelfs indien wat dat betreft geen enkele specifieke bepaling wordt aangevoerd.

Voorts voert hij aan dat "daar waar het volgens de verwerende partij mogelijk is om naderhand te vragen dat de toegang tot het grondgebied niet langer ontzegd wordt, erop gewezen moet worden dat die mogelijkheid niet de onwettigheid kan ondervangen van de handeling zelf en van de door de RvV uitgevoerde controle. Die opheffing/schorsing/intrekking zal afhangen van de goede wil van de administratie, waarbij de mogelijkheden om beroep in te stellen tegen een weigering geen betrekking mogen hebben op de elementen die aan het koninklijk uitzettingsbesluit ten grondslag liggen, zoals dat het geval is in het kader van de procedure die rechtstreeks tegen die handeling gevoerd wordt. Bovendien heeft de verwerende partij in de media ruimschoots aandacht besteed aan het feit dat ze gekant was tegen de waarborgen die het Europees verdrag voor de rechten van de mens biedt aan vreemdelingen die vanuit het buitenland een aanvraag indienen (cf. de zaak van de visa voor de Syrische familie). Verzoeker zou die argumenten dus niet kunnen aanvoeren in het kader van een latere vordering tot opheffing/schorsing/intrekking, wat een reden te meer is dat de grieven die ontleend zijn aan de schending van de grondrechten onderzocht moeten worden" in dit stadium.

Beoordeling

21. Zoals verzoeker zelf aangeeft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4.3.3.1. van het arrest geoordeeld dat het in zijn hoofde genomen koninklijk uitzettingsbesluit een inmenging is in zijn rechten op vrijheid van erediens en van meningsuiting, waarbij in dat stadium nog niet wordt ingegaan op de vraag of die inmenging wettig of gerechtvaardigd is. Dat wordt niet betwist. Dit betekent dat de geopperde prejudiciële vraag, *in casu* niet dienstig noch relevant is.

22. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre het is ontleend aan de schending van artikel 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het geeft immers niet aan in welk opzicht die artikelen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Daarbij volstaat het uiteraard niet om vast te stellen dat er *in casu* sprake is van grondrechten en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande een rechterlijke toetsingsbevoegdheid moest uitoefenen.

23. Volgens de samenvattende memorie worden in het eenendertigste middel de motieven van het arrest gehekelde "die vervat zijn in punt 4" maar "in het bijzonder de motieven die uiteengezet worden in punt 4.3.3.3., in punt 4.2.2.3.1.5. en in punt 4.2.2.2.2.". De motieven die in het bijzonder worden gehekelde zijn de volgende (vertaling):

"4.2.2.2.2. Er dient meteen benadrukt te worden dat, zoals ook in de bestreden handeling wordt vermeld, verzoeker helemaal niet geïntegreerd is in België, ongeacht het feit dat hij er reeds sedert februari 2006 verblijft, welke vaststelling ook terug te vinden is in het administratief dossier. Verzoeker spreekt immers, zoals de Commissie van advies voor vreemdelingen in haar advies van 12 januari 2016 heeft vermeld, "geen enkele van de drie landstalen (...) en (...) [drukt] zich enkel [uit] in het Arabisch, (...) hij voert geen enkel bezoldigd beroep uit noch een bij de Sociale Zekerheid aangegeven activiteit als zelfstandige; hij heeft geen enkele professionele kwalificatie die aangepast is aan de arbeidsmarkt; (...); ten einde zijn familie te onderhouden heeft hij tijdens een periode een toelage gekregen van het OCMW; momenteel leeft hij van de vrijgevigheid van zijn vrienden". De motivering van de bestreden handeling volgens welke "...betrokkene niet geïntegreerd is, sociaal, cultureel noch economisch" wordt overigens geenszins betwist door verzoeker.

Deze vaststelling is belangrijk om na te gaan of de door verzoeker aangevoerde waarborgen waarin voorzien wordt in de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, in acht genomen zijn. Uit de voornoemde overwegingen 23 en 24 van die richtlijn vloeit immers voort dat verwijdering van een burger van de Unie om redenen van openbare orde of openbare veiligheid een maatregel is die een persoon die zich, op grond van de hem door het VWEU verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland heeft geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen en dat de bescherming tegen verwijdering des te sterker zou moeten zijn naarmate de burger van de Unie beter in het gastland geïntegreerd is - hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is wat verzoeker betreft.

Er dient in dat verband herinnerd te worden aan de conclusie van de heer Bot, advocaat-generaal bij het HvJEU, van 6 maart 2012 in de zaak C-348/09 (arrest P.I.), waarin het volgende wordt gesteld: "De wetgever van de Unie is namelijk uitgegaan van het beginsel dat de verblijfsduur op een zekere integratie van de burger van de Unie in het gastland duidt (...). 60. De integratie van de burger van de Unie stoelt echter behalve op territoriale en temporele aspecten, ook op kwalitatieve aspecten (...)." Het is duidelijk dat de situatie van verzoeker enkel beantwoordt aan zulke territoriale en temporele aspecten, maar niet aan kwalitatieve aspecten op het vlak van integratie. De Raad zal daarmee rekening houden wanneer hij nagaat of de waarborgen waarin voorzien wordt in de artikelen 43 en 45, § 2, van de wet van 15 december 1980, in acht genomen zijn.

(...)

4.2.2.3.1.5. Wat betreft het argument van verzoeker, dat gegrond is op artikel 20 van de wet van 15 december 1980, volgens hetwelk hem niet verweten kan worden gebruik te hebben gemaakt van zijn recht om vrij zijn mening te uiten,

behoort te worden vastgesteld dat gelet op wat hem in de bestreden handeling wordt verweten, verzoeker niet kan beweren dat hij overeenkomstig de wet heeft gebruikgemaakt van zijn vrijheid van meningsuiting, aangezien geoordeeld wordt dat zijn gedrag een gevaar voor de 'openbare veiligheid' vormt"- zie *infra*.

Verzoeker heeft gevraagd dat aan het HvJEU de volgende prejudiciële vraag zou worden gesteld: "Kan een lidstaat, wanneer geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling of vervolging, een beslissing tot verwijdering zoals de beslissing in casu nemen op basis van artikel 28, §§ 2 en 3, van richtlijn 2004/38, op zichzelf beschouwd of gelezen in combinatie met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld, neergelegd in artikel 48 van het Handvest?". De Raad is evenwel van oordeel dat deze vraag, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dienstig is voor de beslechting van dit geschil en er dus geen grond bestaat om die vraag te stellen.

[...]

4.3.3.3. Er dient tot slot te worden nagegaan of de inmenging in de bedoelde vrijheden "noodzakelijk is in een democratische samenleving".

In dat verband heeft het EHRM in zijn arrest *Erbakan tegen Turkije* van 6 juli 2006 het volgende gesteld (vertaling) : "(...) de verdraagzaamheid en het respect voor de gelijkwaardigheid van alle mensen vormen de grondslag van een democratische en pluralistische samenleving. Daaruit vloeit voort dat het in principe in democratische samenlevingen noodzakelijk kan worden geacht om alle mogelijke uitingen waarbij gevoelens van haat gegrond op onverdraagzaamheid (met inbegrip van religieuze onverdraagzaamheid) worden verspreid, of die tot zulke gevoelens aanzetten, deze aanmoedigen of rechtvaardigen, te beteugelen en zelfs te voorkomen, op voorwaarde dat erop toegezien wordt dat de "vormvoorschriften", "voorwaarden", "beperkingen" of "sancties" die in dat verband worden opgelegd, in verhouding staan tot het nagestreefde legitieme doel (wat betreft het haatdiscours en het verheerlijken van geweld, zie *mutatis mutandis Sürek t. Turkije* (nr.1) [GK], n° 26682/95, § 62, EHRM 1999-IV, en inzonderheid het voornoemde arrest-*Gündüz*, § 40)" (§56).

In zijn arrest *Gündüz tegen Turkije* van 14 juni 2004 heeft het Hof eveneens het volgende geoordeeld (vertaling): "Om na te gaan of de omstreden inmenging wel degelijk "noodzakelijk is in een democratische samenleving" moet het Hof verifiëren of die inmenging beantwoordde aan een 'dwingende maatschappelijke behoefte', ze evenredig was met het nagestreefde legitieme doel en of de motieven die aangevoerd werden door de nationale overheden om deze te rechtvaardigen relevant en afdoend zijn (*Sunday Times t. Verenigd Koninkrijk* (nr. 1), arrest van 26 april 1979, reeks A nr. 30, 38, § 62). Om uit te maken of zulk een "behoefte" ook werkelijk bestaat en welke maatregelen getroffen moeten worden om daaraan te beantwoorden, beschikken de nationale overheden over een zekere beoordelingsmarge. Deze is evenwel niet onbeperkt, maar valt onder een Europese controlebevoegdheid, die uitgeoefend wordt door het Hof, dat in laatste instantie moet oordelen of een bepaalde beperking strookt met de vrijheid van meningsuiting zoals deze gehuldigd wordt in artikel 10 (zie naast vele andere

arresten, *Nilsen en Johnsen t. Noorwegen* [GK], nr. 23118/93, § 43, EHRM 1999-VIII)" (§ 38).

In casu moet worden nagegaan of de maatregelen die genomen zijn ten aanzien van verzoeker, principieel gerechtvaardigd zijn en in verhouding staan tot de feiten, waarbij de vereisten inzake openbare veiligheid en de bescherming van de openbare veiligheid en de rechten en vrijheden van anderen afgewogen moeten worden tegen het gedrag dat hem wordt verweten.

Wat de motieven van de bestreden handeling en het door de verwerende partij nagestreefde legitieme doel betreft, verwijst de Raad naar hetgeen voorafgaat.

In verband met de evenredigheid van de maatregel die genomen is ten aanzien van verzoeker, wordt verwezen naar hetgeen supra, onder punt 4.2.2.6. is gesteld.

Gelet op de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, die rechtstreeks verband houden met zijn vrijheid van eredienst en zijn vrijheid van meningsuiting en die ten grondslag liggen aan de relevante en afdoende motivering van de bestreden handeling - zoals supra is geoordeeld -, is de Raad van oordeel dat de maatregelen van uitzetting en inreisverbod die uit de bestreden handeling voortvloeien in verhouding staan tot de doelstelling die door de verwerende partij nagestreefd wordt."

Wat het argument van verzoeker betreft, volgens hetwelk de motieven van de bestreden handeling zouden steunen op het proselitisme dat hem ten laste gelegd wordt, merkt de Raad op dat in de motivering van de bestreden handeling hoegenaamd niet verwezen wordt naar het begrip proselitisme.

Hoe dan ook is het zo dat, indien de "uitlatingen" die verzoeker verweten worden als proselitisme beschouwd moeten worden, uit het voorgaande genoegzaam blijkt dat zulk een proselitisme beschouwd zou moeten worden als "onbetamelijk" en niet beschermd wordt door artikel 9 van het EVRM.

In het voornoemde arrest *LARISSIS* heeft het EHRM het volgende gesteld (vertaling): "(...) Godsdienstvrijheid behoort weliswaar in de eerste plaats tot het geweten, maar impliceert daarenboven inzonderheid de vrijheid om zijn godsdienst te belijden, met inbegrip van het recht zijn medemens te proberen te overtuigen, bijvoorbeeld door middel van "onderricht" (ibidem, 17, § 31). Artikel 9 rechtvaardigt evenwel niet ongeacht welke daad die ingegeven is door of steunt op een bepaalde godsdienst of overtuiging. Aldus biedt het geen bescherming aan onbetamelijk proselitisme, zoals een activiteit die materiële of sociale voordelen oplevert, of het uitoefenen van ongeoorloofde dwang om mensen ertoe te brengen om tot een geloofsgemeenschap toe te treden. (ibidem, 21, § 48)" (§ 45).

In verband met die rechtspraak merkt de Raad op dat verzoeker enkel citeert uit de overwegingen 45, 46 en 58 en volgende, terwijl de redenering die de Raad volgt in de overwegingen 47 en volgende, ook al heeft ze betrekking op proselitisme van superieuren ten aanzien van soldaten, waarbij geconcludeerd wordt dat de eerstgenoemden zich schuldig maken aan "onbetamelijk" gedrag, relevanter is in zoverre er een parallel getrokken kan worden tussen het gezag van

leidinggevend in het leger en het morele gezag van verzoeker ten aanzien van "gedesoriënteerde jongeren". De discours van verzoeker zijn immers des te gevaarlijker daar deze uitgaan van een invloedrijk lid van de gemeenschap dat een bepaalde macht uitoefent op de betrokken jongeren".

24. De hiervoor weergegeven punten 4.2.2.2.2. en 4.2.2.3.1.5. van het arrest, hebben respectievelijk betrekking op het feit dat verzoeker niet geïntegreerd is in België en op een argument dat gegrond is op artikel 20 van de vreemdelingenwet. Het gaat om zeer kleine gedeelten van het onderzoek van het tweede annulatiemiddel door de eerste rechter, die geen verband houden met het antwoord van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het derde middel, dat als enige de wettigheid in twijfel trok van de bestreden bestuurshandeling ten aanzien van de fundamentele rechten waarnaar in het voorliggende cassatiemiddel verwezen wordt. In zoverre met het middel wordt aangevoerd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die overwegingen "akkoord gaat met een onwettige en buitensporige schending" van de voornoemde fundamentele rechten van verzoeker, wordt daarin een verkeerde interpretatie gegeven van het arrest en mist het feitelijke grondslag.

Hetzelfde geldt voor de vermeende onwettige schending van de vrijheid van vereniging, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in dat verband in overweging 4.3.1.2. ertoe beperkt te stellen dat de kritiek "onontvankelijk" is omdat deze geenszins wordt gestaafd, hetgeen in het cassatieberoep niet ter discussie wordt gesteld.

25. In de uiteenzetting van het eenendertigste middel beperkt verzoeker zich met betrekking tot de aangevoerde schending van de fundamentele rechten inzake de vrijheid van meningsuiting en erediens en de eerbiediging van het gezinsleven, bijna uitsluitend tot een zeer uitgebreide herhaling van het betoog dat in het derde annulatiemiddel voor de rechter inzake machtsoverschrijding is gehouden tegen de daar bestreden bestuurshandeling. Het bestreden arrest bevat ten aanzien daarvan een nauwkeurige en gedetailleerde eigen motivering.

26. Zo brengt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat de vrijheid van meningsuiting en van erediens betreft, eerst de supranationale bepalingen ter zake, de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook het niet-absolute karakter van de vrijheid van erediens en meningsuiting in herinnering, gaat hij na of – en bevestigt hij vervolgens dat - "aangenomen kan worden dat de inmenging in zijn vrijheid van erediens en in zijn vrijheid van meningsuiting, tussen welke vrijheden blijkens de motivering van de bestreden handeling moeilijk een duidelijke scheidingslijn kan worden getrokken, bewezen is", en onderzoekt hij of de wet in die inmenging voorziet, *quod est* (artikel 45 van de vreemdelingenwet), en of met die inmenging een wettig doel wordt nagestreefd. Hij besluit dat dat hier het geval is aangezien de bestreden handeling duidelijk de bescherming van de "openbare veiligheid", en "het

samenleven" beoogt, en dus ook "de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". In de hiervoor weergegeven overweging 4.3.3.3. onderzoekt de Raad vervolgens de vraag of een dergelijke inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en benadrukt hij, opnieuw na analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de evenredigheid van de maatregel in het licht van het nagestreefde doel. Dat doel is verzoeker van het grondgebied verwijderen, gelet op de bedreiging die "zijn rechtstreeks en persoonlijk contact (...) met jongeren vormt voor de openbare veiligheid, aangezien dat contact het gemakkelijker maakt hen te contamineren met een radicale ideologie en hen gevoelig te maken voor radicale stellingnames tegen de democratie" (de rechter verwijst in dat verband naar overweging 4.2.2.1.6. van het arrest). Op dat punt oordeelt de Raad eveneens dat, gesteld dat de "uitlatingen" die verzoeker verweten worden, beschouwd moeten worden als proselitisme, het *in casu* zou gaan om onbetamelijk proselitisme, gelet op het morele gezag dat verzoeker heeft ten aanzien van "gedesoriënteerde jongeren" en zijn "discours des te gevaarlijker [zijn] daar deze uitgaan van een invloedrijk lid van de gemeenschap dat een bepaalde macht uitoefent op de betrokken jongeren".

27. Wat daarnaast het recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven betreft, heeft de rechter eerst in hoofdzaak geconcludeerd dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft en dat de bestreden handeling waarbij een einde wordt gesteld aan het verkregen verblijfsrecht een inmenging in dat recht inhoudt, en vervolgens de motieven van de bestuurshandeling in dat verband in herinnering gebracht en het volgende beslist:

"(...)

Uit die motivering blijkt heel duidelijk dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de criteria opgesomd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die gehanteerd moeten worden bij de beoordeling van de noodzaak van een verwijderingsmaatregel in een democratische samenleving en van het verband tussen die maatregel en het nastreven van een wettig doel.

De Raad merkt op dat verzoeker de ernst van de hem ten laste gelegde feiten tracht te minimaliseren; verzoeker verwijst in dat verband naar "het ontbreken van een aanslag of een bedreiging (met inbegrip van het ontbreken van een veroordeling, het ontbreken van een tastbaar element en een onnauwkeurige analyse van het quiétisme), het ontbreken van een voldoende ernstig karakter, het ontbreken van een actueel karakter, het ontbreken van een 'persoonlijk karakter' en het ontbreken van proportionaliteit". Die argumenten werden reeds grondig onderzocht in het kader van de bespreking van het tweede middel, waaruit gebleken is dat die argumenten niet opgaan en dat verzoeker wel degelijk een ernstige, actuele en reële bedreiging vormt voor de fundamentele waarden van een democratische samenleving.

Verzoeker betwist eveneens het motief van de bestreden handeling, waarin de verwerende partij betoogt dat "niets belet dat zijn familie hem zou volgen indien ze dat wenst" ; hij verwijst in dat verband naar een aantal getuigenissen van zijn kinderen.

De Raad merkt op dat uit de kritiek van verzoeker blijkt dat hij ervan uitgaat dat zijn familie hem moet volgen in het geval hij van het grondgebied wordt verwijderd en de voormelde vaststelling van de verwerende partij betwist.

In dat verband stelt de Raad dat verzoeker "op geen enkele wijze de overwegingen van de verwerende partij weerlegt, waaruit blijkt dat de kinderen ofwel Nederlands spreken, ofwel die taal gemakkelijk kunnen leren gelet op hun jeugdige leeftijd, dat ze verder naar school kunnen gaan in Nederland, dat daar nog familie van hen woont en dat noch de echtgenote, noch de kinderen van verzoeker socioprofessionele banden hebben met België". Uit de getuigenissen van de kinderen blijkt alleen dat zij niet naar Nederland willen verhuizen.

Overigens verplicht de bestreden handeling noch de kinderen, noch de echtgenote van verzoeker om naar Nederland te verhuizen, als ze dat niet wensen. De bestreden handeling vermeldt enkel dat er voor het gezin geen enkele onoverkomelijke hindernis bestaat om verzoeker te volgen en om het gezinsleven voort te zetten in Nederland.

Het feit dat met betrekking tot verzoeker een koninklijk besluit wordt uitgevaardigd waarbij hij het land uitgezet wordt, belet in casu niet dat zijn echtgenote en zijn kinderen er eventueel kunnen voor kiezen om hun domicilie in XXX te behouden, om regelmatig naar Nederland te gaan en om dagelijks contact te houden via de sociale media en via het internet, waarbij het gezinsleven weliswaar minder eenvoudig zal zijn, maar de feitelijke omstandigheden in acht genomen, zeker niet onmogelijk.

Wat het hoger belang van de kinderen betreft, was de beoordeling die de verwerende partij heeft gemaakt van de vraag of de verwijderingsmaatregel praktisch, haalbaar en evenredig was, in de zin van het arrest-Jeunesse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 3 oktober 2014, blijkbaar niet onredelijk, gelet op het feit dat verzoeker en alle leden van zijn gezin de Nederlandse nationaliteit hebben, dat Nederland een buurland is en dat het gezin thans in XXX verblijft, dus niet ver van de grens tussen die twee landen.

Specifiek met betrekking tot de getuigenissen van de kinderen dient vastgesteld te worden dat daarin alleen sprake is van persoonlijke aangelegenheden (hetgeen verzoeker onomwonden omschrijft als "trauma") die niet volstaan om de bestreden handeling opnieuw ter discussie te stellen, gelet op het feit dat daaraan redenen van 's lands veiligheid ten grondslag liggen.

Door te stellen dat verzoeker "een zodanige bedreiging vormt dat zijn familiale en persoonlijke belangen (...) niet opwegen tegen de vrijwaring van de nationale veiligheid", wordt in de motivering van de bestreden handeling genoegzaam aangetoond dat de verwerende partij de aangevoerde "beoordeling van het gezinsleven" effectief heeft gemaakt en een afweging heeft gemaakt van

verzoekers familiale en persoonlijke belangen enerzijds en het vrijwaren van 's lands veiligheid anderzijds en uiteindelijk voorrang heeft gegeven aan dat laatste. Gelet op hetgeen voorafgaat lijkt dit geen onevenredige beoordeling en wordt er geen afbreuk gedaan aan het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM".

Verzoeker kan zich bovendien niet met recht beroepen op een schending van die bepaling, noch, bijgevolg, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie".

28. In een cassatiemiddel dienen de beginselen of wettelijke bepalingen die ter staving van het middel aangevoerd worden nauwkeurig te worden vermeld, en dient in detail te worden uiteengezet in welk opzicht het administratief rechtscollege die bepalingen of beginselen zou hebben geschonden.

De eerste grief steunt uitsluitend op de argumentatie die ontwikkeld is in het kader van het beroep tot nietigverklaring tegen de aanvankelijk bestreden bestuurshandeling, en beperkt zich ertoe te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen akkoord gaat met "een onwettige en buitensporige schending van de fundamentele rechten" waarvan sprake. Aldus wordt daarin nagelaten precies aan te tonen in welk opzicht het bestreden arrest zelf, wegens de motieven van het arrest zelf zoals die hiervoor in herinnering zijn gebracht of samengevat zijn weergegeven, een schending zou inhouden van de bepalingen van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de Belgische Grondwet, welke bepalingen in het middel aangevoerd worden als geschonden bepalingen. De eerste grief, die onduidelijk is, is in dat opzicht niet ontvankelijk.

De tweede grief van het middel is eveneens niet ontvankelijk doordat deze zich ertoe beperkt de administratieve rechter te verwijten dat hij zich ten onrechte heeft beperkt tot een "een marginaal onderzoek van de vraag of het evenredigheidsbeginsel nageleefd was, zonder meer uitleg te geven".

29. Wat de "aanvullende" elementen betreft waar verzoeker op wijst om, in tegenstelling tot hetgeen de eerste rechter beslist, het onwettige karakter aan te tonen van de inmengingen in zijn fundamentele rechten, alsook wat de enige enigszins nauwkeurig geformuleerde kritiek met betrekking tot het arrest betreft, die verband houdt met de beoordeling van de "getuigenissen van de kinderen" die de rechter heeft geformuleerd naar aanleiding van het onderzoek van de wettigheid van de handeling in het licht van het gezinsleven van verzoeker, is het klaarblijkelijk zijn bedoeling dat de Raad van State, die als cassatierechter optreedt, een feitelijke beoordeling zou geven van de voornoemde elementen en getuigenissen, waarvoor de Raad van State onbevoegd is.

30. De derde grief van het middel strekt er eveneens toe de Raad van State, die als cassatierechter optreedt, een feitelijke beoordeling te laten geven van de vraag of de uittalingen van verzoeker of het vermeende proselitisme dat verzoeker zou hebben beoefend, al dan niet onbetamelijk zijn, terwijl de Raad van State krachtens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt. De derde grief is niet ontvankelijk.

Elk onderdeel van het middel is niet-ontvankelijk.

V.3. Vierendertigste middel

Standpunt van verzoeker

31. Verzoeker ontleent een vierendertigste middel aan de schending van het algemeen Belgisch en Europees rechtsbeginsel van het “vermoeden van onschuld”, neergelegd in de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in artikel 6.2. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in artikel 20 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbijgaat aan het vermoeden van onschuld en aan het bepaalde van artikel 20 volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel niet kan steunen op het discours van verzoeker of op de contacten die hij heeft met bepaalde personen, aangezien hij "zonder dat volgens de wet bewezen is dat verzoeker op onwettige wijze gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid van meningsuiting en van vergadering, oordeelt dat, eerste grief, "op grond van de informatie die het administratief dossier bevat volgens welke verzoeker strafbaar gedrag heeft vertoond, de voor hem bestreden beslissing wettelijk gegrond is", tweede grief, "verzoeker strafbaar gedrag zou hebben vertoond", derde grief, "niet kan worden geoordeeld dat de regels en beginselen die in het middel worden vermeld, zijn geschonden door de verwerende partij, die, door de feiten die verzoeker ten laste zijn gelegd als bewezen te beschouwen, geen kennelijke dwaling omtrent de beoordeling heeft begaan", en, vierde grief, "niet kan worden gesteld dat verzoeker op wettige wijze gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid van meningsuiting en van vergadering".

32. Verzoeker betoogt dat de Commissie van advies voor vreemdelingen tweemaal heeft geoordeeld dat de ten laste gelegde feiten niet op rechtsgeldige wijze bewezen waren, dat een gedrag, een discours of een feit ofwel wettig ofwel onwettig is, dat de feiten en de verklaringen die hem ten laste worden gelegd onwettige inbreuken vormen op de openbare orde waarop strafrechtelijke sancties staan, dat het vermoeden van onschuld in elke aanleg en voor elk rechtscollège geldt, dat bijgevolg, wanneer er geen veroordeling is, het vermoeden van onschuld dus wordt geschonden indien een bepaald onwettig gedrag of discours wordt beschouwd als

vaststaand of als voldoende vaststaand, of indien de indruk wordt gewekt dat dat gedrag of dat discours onwettig zou zijn. Verzoeker stelt voor dat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag wordt gesteld die luidt als volgt:

"Kan een lidstaat, wanneer er geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling of van strafrechtelijke vervolging, een beslissing tot verwijdering nemen, zoals in casu is geschied, op basis van artikel 28, leden 2 en 3, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, op zichzelf beschouwd en beschouwd in combinatie met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld, neergelegd in artikel 48 van het Handvest?"

33. In zijn wederantwoord betwist verzoeker dat het middel op een feitelijke beoordeling slaat en stelt hij dat het hoe dan ook betrekking heeft op normen en beginselen van openbare orde, zodat de Raad van State zich over de feiten zou kunnen buigen om na te gaan of er rekening mee is gehouden.

Hij betoogt dat de verwerende partij zichzelf tegenspreekt of naar gelang van het geval een andere interpretatie volgt, door in het kader van het vorige middel te stellen dat de eerste rechter de inmenging in de grondrechten naar behoren op haar wettigheid heeft getoetst, en in het kader van het voorliggende middel dat de eerste rechter, doordat hij slechts een marginale toetsing heeft uitgevoerd, zich niet zou hebben uitgesproken over de juistheid van de feiten die ten laste van verzoeker zijn gelegd en die de grondslag vormen van het koninklijk uitzettingsbesluit, dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de vreemdelingenwet het vaststellen van een koninklijk uitzettingsbesluit niet afhankelijk maakt van het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling, terwijl meer bepaald de artikelen 20 en 21, die in casu van toepassing zijn, net als artikel 45, in sommige gevallen voorschrijven dat er een veroordeling moet zijn, en dat het op onwettige wijze gebruikmaken van de vrijheid van meningsuiting of van vereniging moet vaststaan, en de vraag of dat zo is niet onder de beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij valt, en dat in casu de door de verwerende partij aangevoerde elementen er zelfs niet voor gezorgd hebben dat een strafdossier aangelegd werd of dat vervolging ingesteld werd tegen verzoeker.

Beoordeling

34. In het eerste subonderdeel van het derde onderdeel van het tweede annulatiemiddel, dat het enige middelonderdeel is waarin wordt aangevoerd dat een inbreuk is gepleegd op het vermoeden van onschuld, heeft verzoeker terecht noch de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, noch artikel 6.2. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden aangevoerd als geschonden bepalingen.

35. Enerzijds heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals erop gewezen dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (arrest C-249/13 van 11 december 2014, *Khaled Boudjlida*, punten 31 tot 34; arrest C-419/14 van 17 december 2015, *WebMindLicenses Kft.*, punt 83). Hoe dan ook wordt met het cassatiemiddel niet aangetoond in welk opzicht het bestreden arrest die bepaling zou hebben geschonden. Hetzelfde geldt wat betreft artikel 47 van het voornoemde Handvest. Het middel is derhalve in beide opzichten niet ontvankelijk.

36. Anderzijds valt een procedure tot uitzetting van een vreemdeling, volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet onder het strafrechtelijke luik van artikel 6 van het voornoemde Verdrag (arrest van 5 oktober 2000, *Maaouia v. Frankrijk*, verz. 39.652/98, § 40), daar de betwisting geen verband houdt met de gegrondheid van een strafvervolgning, behalve, in uitzonderlijke gevallen, wanneer de vreemdeling geconfronteerd dreigt te worden met "flagrante rechtsweigeren" in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, met andere woorden wanneer deze het slachtoffer dreigt te worden van een proces dat klaarblijkelijk strijdig is met de bepalingen van artikel 6 of met de beginselen die daarin vervat liggen (arrest van 7 juli 1989, *Soering v. Verenigd Koninkrijk*, verz. 14038/88, § 113; arrest van 9 mei 2012, *Othman (Abu Qatada) v. Verenigd Koninkrijk*, verz. 8139/09, §§ 258 e.v.), hetgeen in casu niet wordt aangevoerd. Wat het vermoeden van onschuld betreft dat gehuldigd wordt in lid 2 van datzelfde artikel 6, wijst het Hof er overigens geregeld op dat dat vermoeden deel uitmaakt van de bestanddelen van het eerlijk strafproces vereist in lid 1 (arrest van 23 april 1998, *Bernard v. Frankrijk*, verz. 22885/93, § 37; arrest van 24 april 2008, *Ismoïlov e.a. v. Rusland*, verz. 2947/06, § 161). Lid 2 is dus enkel van toepassing wanneer lid 1 van hetzelfde artikel zelf ook van toepassing is, met andere woorden wanneer de betwisting betrekking heeft op de gegrondheid van een strafvervolgning, *quod non* in casu.

Dezelfde redenering geldt voor artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat artikel beschermt "het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging van "eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld" en (kan) dus (...) geen toepassing vinden in deze zaak" (arrest C-419/14 van 17 december 2015, *WebMindLicenses Kft.*, *ibidem*), aangezien, zoals vastgesteld wordt in het bestreden arrest, onder punt 4.2.2.3.1.3., verzoeker "op de dag waarop de bestreden handeling is vastgesteld, geen enkele veroordeling had opgelopen of zelfs niet strafrechtelijk werd vervolgd".

In dit opzicht faalt het middel naar recht.

37. In het vierendertigste middel wordt niet uitdrukkelijk verwezen naar artikel 28, tweede en derde lid, van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 als

een geschonden bepaling. Verzoeker vraagt evenwel dat in verband met die bepaling een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Gesteld dat het de bedoeling is van verzoeker om in cassatie de schending aan te voeren van deze bepaling, is het middel niet ontvankelijk wegens gebrek aan belang, daar het niet terzelfdertijd verwijst naar de bepalingen van het Belgisch intern recht die voor de omzetting ervan zorgen, als bepalingen die geschonden worden, noch aanvoert dat die bepalingen een niet-correcte omzetting van de richtlijn zouden vormen. Aangezien het middel niet ontvankelijk is om redenen die eigen zijn aan de cassatieprocedure, is er geen reden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de motivering van de voor hem bestreden handeling als volgt samengevat:

- "(...) de inhoud van de verslagen van de Veiligheid van de Staat (...) [stelt] dat betrokkene de fundamentele waarden van de democratische maatschappijen niet toetreedt";
- "(...) het catalogeren van een persoon tot quiëtist (...) sluit [bijgevolg] niet [uit] dat deze [een] gevaar zou kunnen vormen voor de veiligheid van de Staat";
- "(...) dat het Quiëtisme "door het propageren van exclusivisme en het parallelisme leidt tot radicaal puritanisme, wat een gevaar voor de democratische rechtsorde en daarmee voor de nationale veiligheid vormt";
- "(...) de oriëntatie op de eigen gemeenschap van 'ware' moslims en [de] afwijzing van 'ongelovige' buitenstaanders kan leiden tot een intolerantie ten aanzien van iedereen die niet streng de puriteinse islamopvatting van het Salafisme aanhangt, en tot tendensen om de islamitische wet boven de Belgische wetgeving te stellen; dat vanwege de vooraanstaande rol die een imam speelt binnen de islamitische geloofsgemeenschap, salafistische imams door hun optreden willens en wetens bijdragen aan de voedingsbodem voor radicalisering zowel in de extreem isolationistische als in de jihadistische zin";
- "(...) hij [ontwikkelt] de 'jihad de la plume et de la parole' (...) in zijn contacten met jonge moslims en (...) contamineert [ze] met een radicale ideologie";
- "(...) de betrokkene stelt dat 'de democratie een onreine macht is, die niet (...) gerespecteerd [moet] worden, dat 'de enige te volgen weg die van God is, dat God de enige regering is, dat men niet moet stemmen of participeren aan de maatschappij, dat de maatschappij tegen ons is, dat wij ons uit de maatschappij moeten terugtrekken'";
- "(...) dergelijke preken zijn derhalve gevaarlijk (...) omdat ze een grote impact hebben op jongeren; dat deze preken het werk ondermijnen van andere imams dat gericht is op het creëren van een samenleving waarbij vreedzaam samenleven hoog in het vaandel wordt gedragen";
- "(...) de betrokkene willens en wetens bijdraagt [tot] het uitdragen en propageren van exclusivisme en parallelisme en daarmee mede verantwoordelijk is voor het ontstaan van [een] voedingsbodem voor radicaal puritanisme en de vatbaarheid voor re[c]ruterij voor de jihad";
- "(...) zijn stellingen, zoals [hiervoor] uitvoerig uiteengezet, [zijn] gevaarlijk (...) [aan]gezien ze de waarden van de rechtsstaat in vraag stellen, zoals de gelijkheid,

het samenleven en de vrije meningsuiting; dat zijn radicale stellingen tegen de democratie en de Europese waarden in het algemeen gedesoriënteerde jongeren echter kunnen beïnvloeden en hen eveneens kunnen leiden tot de gewapende jihad";

- "(...) uit het voorgaande kan afgeleid worden dat zijn gedrag en zijn houding de rechtsstaat in gevaar brengen en bijgevolg de veiligheid van de Staat".

39. Artikel 20, derde lid, van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was toen de aanvankelijk bestreden handeling werd gesteld, bepaalt dat "de terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten (...) uitsluitend gegrond [mogen] zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en (...) niet op economische redenen [mogen] berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging".

40. In de punten 4.2.2.3.1.1. en volgende van het bestreden arrest, waarin wordt geantwoord op het eerste subonderdeel van het derde onderdeel van het tweede annulatiemiddel, herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofdzaak aan het feit dat overeenkomstig artikel 43, eerste lid, 2°, van dezelfde wet, zoals dat van toepassing is, en overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, opdat afwijkingen op het vrije verkeer van personen gerechtvaardigd kunnen worden, maatregelen die om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen worden, uitsluitend gegrond mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig niet automatisch een verklaring vormen voor dergelijke maatregelen, dat het gedrag van de betrokkene een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen, en dat voor de beoordeling van dat begrip elk feitelijk of juridisch gegeven met betrekking tot de situatie van de betrokken burger van een derde land op grond waarvan duidelijkheid verschaft kan worden omtrent de vraag of het gedrag van deze persoon een dergelijke bedreiging uitmaakt, relevant is".

Hij besluit vervolgens dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij zich bij ontstentenis van een veroordeling niet kan beroepen op artikel 45, § 2, van de voornoemde wet waarbij hij alleen rekening zou houden met het gedrag van verzoeker, dat daarentegen een louter verwijzen naar het persoonlijke gedrag kan volstaan om te motiveren dat toepassing wordt gemaakt van artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat immers voor dezelfde feiten verschillende straffen kunnen worden opgelegd, dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij op basis van of als gevolg van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, dat er dus geen enkel automatisch verband is tussen de uitzetting en een strafrechtelijke veroordeling, dat het persoonlijke gedrag van betrokkene ter discussie kan worden gesteld op grond van andere zaken dan de veroordeling tot een strafrechtelijke sanctie, en dat de argumentatie van verzoeker waarbij het

tegenovergestelde wordt beweerd erop neerkomt dat er een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

Met betrekking tot dit geval stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in de motivering van de aanvankelijk bestreden handeling duidelijk de nadruk wordt gelegd op de dreiging die verzoeker volgens de verwerende partij vormt voor de nationale veiligheid, aangezien in de handeling inzonderheid geconcludeerd wordt dat "afgeleid [kan] worden dat zijn gedrag en zijn houding de rechtstaat in gevaar brengen en bijgevolg de veiligheid van de Staat", dat hij "een gevaar betekent voor de nationale veiligheid", en dat "de zeer ernstige bedreiging die hij vormt zodanig is dat zijn familiale en privébelangen (...) in dit geval niet opwegen tegen de vrijwaring van de nationale veiligheid". Tot slot besluit hij met betrekking tot het argument dat verzoeker niet verweten kan worden "gebruik te hebben gemaakt van zijn recht om vrij zijn mening te uiten", dat "gelet op wat hem in de bestreden handeling wordt verweten, verzoeker niet kan beweren dat hij overeenkomstig de wet heeft gebruikgemaakt van zijn vrijheid van meningsuiting, aangezien wordt geoordeeld dat zijn gedrag een gevaar voor de 'openbare veiligheid' vormt".

In dat verband verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar hetgeen "*infra*" is besloten. Verder in het arrest wijst de administratieve rechter er met betrekking tot het gevaar van het gedrag van verzoeker immers meer bepaald op dat de maatregel in verhouding staat tot het nagestreefde doel, dat bestaat in de verwijdering van verzoeker gelet op de bedreiging die zijn "rechtstreeks en persoonlijk contact (...) met jongeren vormt voor de openbare veiligheid, aangezien dat contact het gemakkelijker maakt hen te contamineren met een radicale ideologie en hen gevoelig te maken voor radicale stellingnames tegen de democratie", dat "de bestreden handeling geen discriminatie inhoudt op grond van religie of overtuiging, maar erop wijst dat de inhoud van de boodschap van verzoeker en de wijze waarop hij die verwoordt een bedreiging vormen voor de 'openbare veiligheid'", dat "de bestreden handeling niet gericht is tegen zijn vrijheid van godsdienst of van meningsuiting als zodanig, maar dat daarin eerder wordt vastgesteld dat de manier waarop verzoeker daarvan gebruik maakt een bedreiging vormt voor de 'openbare veiligheid'", of nog dat "gesteld dat de 'uitlatingen' die verzoeker verweten worden, beschouwd moeten worden als proselitisme, het in casu zou gaan om onbetamelijk proselitisme, gelet op het morele gezag dat verzoeker heeft ten aanzien van 'gedesoriënteerde jongeren'", en zijn "discours des te gevaarlijker [zijn] daar deze uitgaan van een invloedrijk lid van de gemeenschap dat een bepaalde macht uitoefent op de betrokken jongeren".

41. Enerzijds kan worden gesteld dat de administratieve rechter, door te oordelen dat artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet, waarvan de schending overigens niet wordt aangevoerd door verzoeker in het vierendertigste middel, ook kan worden toegepast wanneer er geen strafrechtelijke veroordeling is en het mogelijk is bij de toepassing daarvan enkel rekening te houden met het persoonlijke gedrag van de

betrokkene, het vroegere artikel 20 van dezelfde wet, dat zelf bepaalt dat een koninklijk uitzettingsbesluit "uitsluitend" gegrond [mag] zijn op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling, niet schendt. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, kan "een discours of een feit" wel degelijk als onwettig worden beschouwd, of met andere woorden niet conform de wet, zonder dat die vaststelling moet worden voorafgegaan door een strafrechtelijke veroordeling. Overigens wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er terecht op dat eenzelfde feit in voorkomend geval aanleiding kan geven tot meerdere sancties, wanneer deze van verschillende aard zijn.

42. Anderzijds blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geoordeeld dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan een strafbaar feit, noch dat hij zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beschuldiging. Hij heeft ook niet geconcludeerd dat verzoeker "strafbaar gedrag zou hebben vertoond". Hij heeft daarentegen op grond van het onderzoek van de hem voorgelegde feiten en stukken, in plaats waarvan de cassatierechter niet zijn eigen onderzoek mag voeren, geoordeeld dat de verwerende partij ervan is kunnen uitgaan, zonder daarbij een kennelijke beoordelingsfout te begaan, dat zijn gedrag en de manier waarop hij gebruik maakt van zijn vrijheid van godsdienst en van meningsuiting, niet conform de wet zijn maar een bedreiging inhouden voor de "openbare veiligheid".

Geen van de grieven van het middel kan worden aangenomen.

VI. Kosten en rechtsplegingvergoeding

Standpunt van de partijen

43. De verwerende partij vraagt dat de kosten "met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 900 euro" ten laste zouden komen van verzoeker.

44. In hoofddorde vraagt verzoeker dat als hij in het ongelijk wordt gesteld hem geen kosten of, subsidiair, geen rechtsplegingsvergoeding ten laste zou worden gelegd. Hij verklaart enerzijds dat de verwerende partij de rechtsplegingsvergoeding vastgesteld heeft op 900 euro zonder dat bedrag nader toe te lichten, zodat hij zich niet kan verdedigen en hij dat niet dient te betalen, en anderzijds dat zijn veroordeling tot de betaling van de kosten gegrond zou zijn op een situatie die volgens hem ongrondwettig is. Verzoeker heeft in hoofdzaak vragen bij het discriminatoire karakter van het verschil in behandeling waarvan hij als persoon die juridische tweedelijnsbijstand geniet en die deel uitmaakt van "deze bijzondere categorie van begunstigden van de sociale zekerheid" het slachtoffer is ten opzichte van de sociaal verzekerden, bedoeld in artikel 1017, tweede en derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, waarin verwezen wordt naar de definitie van het begrip sociaal verzekerden in artikel 2, 7°, van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het "Handvest" van de sociaal verzekerde en waarnaar verwezen wordt in artikel 1111, tweede lid, van hetzelfde Wetboek. Hij betoogt dat de sociaal verzekerden waarvan sprake, overeenkomstig het voornoemde artikel 1017, tweede lid, de kosten niet dragen, zelfs niet wanneer ze in het ongelijk worden gesteld, en dat zulks ook voor hem zou moeten gelden, daar "niet kan worden betwijfeld dat de juridische bijstand, bedoeld in artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet, onder de sociale zekerheid valt in de ruimere zin van het woord". In dat verband vraagt hij dat aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag wordt gesteld.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de vergoeding bepaald zou worden op het minimumbedrag van 140 euro, gelet op het feit dat hij juridische bijstand geniet.

Beoordeling

45. Wat betreft de prejudiciële vraag die verzoeker suggereert, blijkt uit artikel 26, § 2, tweede lid, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof dat een rechtscollège niet gehouden is het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over een aangelegenheid als bedoeld in paragraaf 1 van dezelfde bepaling, onder meer "wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp". Dat is *in casu* het geval.

Het Grondwettelijk Hof heeft met zijn arrest 48/2015 van 30 april 2015, waarnaar het verwijst in arrest 103/2015 (B.64.2.), het beroep tot nietigverklaring van artikel 11 van de wet van 20 januari 2014 houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State verworpen (invoering van een rechtsplegingsvergoeding bij de Raad van State), en onder meer het volgende beslist:

“(…)

B.13.2.2.1. Voor wat betreft het verschil in behandeling tussen rechtzoekenden die partij zijn in een burgerlijke rechtspleging en diegenen die partij zijn in een rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, in het bijzonder voor wat het algemeen karakter van de rechtsplegingsvergoeding betreft, dient te worden vastgesteld dat de regeling van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gebaseerd is op de algemene regeling van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en inhoudt dat de in het ongelijk gestelde partij een forfaitair bepaalde rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is, ook indien er geen sprake is van een tergend en roekeloos geding. De toekenning van een rechtsplegingsvergoeding, overeenkomstig artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, heeft een algemene draagwijdte en wordt slechts uitgesloten in de hypothese van artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Voormelde uitsluiting is evenwel niet overgenomen in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De omstandigheid dat de wetgever, door de rechtsplegingsvergoeding in het objectieve contentieux in te voeren, niet heeft voorzien in een uitzondering die soortgelijk is aan die welke hij in het gerechtelijk recht in het leven heeft geroepen voor wat betreft het contentieux van de sociaal verzekerden, is niet van die aard dat aan de maatregel zijn redelijk karakter wordt ontnomen.

B.13.2.2.2. Met voormelde uitzondering in het gerechtelijk recht heeft de wetgever de kosteloosheid van procedures willen verzekeren voor sociaal verzekerden wier sociale rechten worden betwist (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2594/001, p. 63). Bij zijn arresten nrs. 200/2009 en 18/2010 heeft het Hof geoordeeld dat die uitzondering grondwettig was.

Bovendien laten de bewoordingen van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State toe om via een gemotiveerde beslissing, geen rechtsplegingsvergoeding dan wel het bedrag van de verschuldigde rechtsplegingsvergoeding te bepalen op een symbolisch bedrag indien de Raad van State van oordeel is dat het onredelijk zou zijn om de vergoeding te

bepalen op het minimum dat door de Koning is bepaald. De afdeling bestuursrechtspraak is aldus bevoegd om de hoegrootheid van de rechtsplegingsvergoeding te moduleren, rekening houdend met de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, de complexiteit van de zaak en de kennelijk onredelijke aard van de situatie (artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State). Er kan dus niet worden aangevoerd dat de afdeling bestuursrechtspraak te dezen zou beschikken over een algemene gebonden bevoegdheid, waardoor er geen ruimte zou zijn voor flexibiliteit.
(...).”

De voorgestelde prejudiciële vraag moet niet worden gesteld.

46. Aangezien de verwerende partij in het gelijk gesteld is, dient haar een rechtsplegingsvergoeding te worden toegekend, maar wel voor het minimumbedrag van 140 euro, overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vermits verzoeker juridische tweedelijnsbijstand geniet.

Verzoeker toont niet aan dat dat minimumbedrag van 140 euro zoals het bij artikel 67, § 1, eerste lid, van de algemene procedureregeling is vastgesteld, *in casu* onredelijk zou zijn.

**OM DEZE REDENEN,
BESLIST DE RAAD VAN STATE:**

Artikel 1.

Het cassatieberoep wordt verworpen.

Artikel 2.

Een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 140 euro wordt aan de verwerende partij toegekend en komt ten laste van de verzoekende partij.

De overige kosten, bepaald op 200 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting van de verenigde kamers van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, op zevenentwintig maart tweeduizend achttien, door:

Geert DEBERSAQUES,	kamervoorzitter,
Colette DEBROUX,	kamervoorzitter;
Carlo ADAMS,	staatsraad,
Luc CAMBIER,	staatsraad,
Yves HOUYET,	staatsraad,
Kaat LEUS	staatsraad,
Gregory DELANNAY,	hoofdgriffier.

De Hoofdgriffier,

De Voorzitter,

Gregory DELANNAY.

Geert DEBERSAQUES.